
Muisto-Runot.

Vanhasta Papista

Korhiansti opinnestä Prouvastaista
Carrh. Emeleuskesta Dollamos

MISTO-RUNO

Wahlha Papir

Multigena eruditione clarus.
Doctrinā et morum consensu
Verus Religionis Christianā Prädicator
Optimi consanguinei memoriā,
Frater superstes.

Mahdan minäkin kirjotta,
Kerran koitta muntamia
Runojoita runoila;
Ehkä ovat kehnot kyllä,
Huonommat ja heikommat;
Toki, toki todistavat,
Ystävyyttä ylömmistä,
Sydämmeni sureutta,
Kaipattava katkerasti,
Ainoa Veljä varsin;
Eläisänsä, elävänä,
Rakastettu, rakastava,
Sekä minuld, että muilda,
Koko, koko sukukundas;
Kuikefakin Maakundasa.

Tämä Vainaja vaelsi,
Seitsämättä kymmenettä,

Vaelſi varſin vaguſti,
Ku'ki juuri kunnialla,
Eſimärkiksi edellä;
Kuinga kulkia pitäpi
Täällä kyyneläin kyläſä,
Pahuun korveſa koväſa.

Viitſi kolmat, toimen kanſa,
Vuofikuutta, varſin uſkoll,
Hollhoi Herran hoidettava,
Seurakundaa suurellaifta,
Paldamoſa, paitti pari,
Kappeleitta kaunihia;
Laitti Lapſet lukemahan,
Heittä kouluun kokoili;
Oli ukko uſkon vuokſi,
Sanottava ſaarnaifanſa,
Mäſueſa mainittava,
Muiſkin kirkon-menoifä.

Kuin hän fattu ſaarna työhön,
Ej hell puuttunut puhetta,
Ej ſe sääſtänyt ſanoja;
Puhui kyllä pulſkiaſti,
Varoitti varſin hyväſti;
Saamais ſanoja Jumalan,
Viriä aſti viimeifehen.

Monta kafti, monta rifti,
Monta pannees maan povehen,
Kuolon-kuoppaanouraipi;
Monta yhteen yhdisti,
Aviofa afumahan;
Kantoi köyhälle kâtehen,
Leipää fangen lembiäfti;
Andoi aina, andoi totta,
Tarvitsevalle tarpeifans.

Jos hän kulki kingerillä,
Eli muilla matkoillansa,
Oli aina arvollansa,
Yhtä valpas ja vakainen,
Yhtä sievä, yhtäläinen,
Yhtä tafainen tavoifans,
Kunnialla kohdattava;
Niinkuin oivasti opetti
Vogaffi varfin varoitti,
Muita murhen pitämähän,
Lapfi kansan kasvotufta;
Niin hän omanfa opetti,
Hanki varfin hartahaffi
Tuvoil hevill totifesti;
Herra heittä hallitkohon,
Armollansa auttakohon,

Kulkemahan kunnialla,
Tämän mailman tanderella.

Olis paljo pantavata.
Kirjan päällä, kirjan kautta,
Tämän papin pyttököstä,
Vaikutuksi, varsin himoost;
Jää nyt Vaimo suureen surunz,
Lapfinensa, lapsiikäilla,
Haltuun haltian Herran;
Isä teille Taivahasa,
Hälle heitän hartahasti,
Teidän kaikki tarpehenne;
Vaeldakaat siis vagasti,
Kulkekaat te kunnialla,
Pelvosa pyhän Jumalan;
Niin te Taivaasa tapaatte
Isänne kerran kaimihisti,
Kirkaudes korkeimmas.

Näin mailmast Paimen pakoisi.
Kulki pojes Kunniahan,
Riensi riemuhun ikuisetn;
Nyt hän loistapi levosa,
Tuola tuonelan-talosa,
Kaunihisa kartanosa,

Herran suuresta hovista;
Lapsen itkevät isoofti,
Äiteen kansa, kumpanina,
Valittavat vaikiaasti;
Itte kansa, Seurakunta,
Kovasti häntä kaipakin,
Pappiansa, Paimenensa;
Myöskin mahdan huotka!
Että Herra herrataisis,
Sen siahon sovittaisis,
Joka olis oivallinen,
Yhtä oppis, ymmärtävä,
Yhtä tarka kaikis töisäns,
Yhtä teppy, lembiänä,
Kuinpa tämä tuoneen-mennyt,
Vainajamme varsin aimool

Rauha, Iepo, levärrön,
Yli haudas, yli tomns,
Laitamata lujembata!
Siinä olet, oleskelet,
Tyttersi tykönä,
Vähän ennän, entisenä,
Samaan hautaan haudattuna;
Siellä pitää seisahdaman,

Siks kuin nouset, ylös nouset,
 Viimein vihdoin Domiosa,
 Yli mailman, kaiken mailman,
 Ihmis-, kunnan kokonansa.

Vielä yksi vähäinenki
 Toivotus totinen tofi,
 Musa ompi mainittava;
 Että kukat kaunihimmat
 Kasvaisivat kellvoftikin
 Itte juuri ittestänsä
 Yli haudas harjunensa!
 Kukat justiin kuffutetut,
Älä minua unohta!
 Nämät näpäntä kukkaifet,
 Kukoistaikoon kauan kyllä,
 Hoittamata yli handas!!!